

Vlucht naar de Toekomst

Nieuwsbulletin van de Stichting behoud Duivensport

Nr.4 – April 2026

Van de Redactie	1	16	Uit de oude doos – D'n Poel
De Hobbyist - Tieme-Jan Kuurman	2	18	Kees en John op de OLR's
Uit de bladen - Les in duivensport	4	21	Dennis Hansen - Starter
Ronald Peeman - Mentor	7	24	Aldert Hiemstra - Donateur
Lange Adem – Piet de Vogel	10	26	De dierenarts – Harry Arts
Neurenberger Bagadetten	12	27	Nieuws van de SBD
Willem Mulder	15		

Van de redactie

Beste lezers en lezeressen,

We zijn inmiddels bij nummer 4 van Vlucht naar de Toekomst. Het groeiende aantal lezers en supporters – zo'n 200 nieuwe aanmeldingen afgelopen maand – laat zien dat het bulletin goed wordt ontvangen. Ruim de helft vond ons via een blog van Wim Willemsen, waarvoor onze dank.

In zijn blog noemt Wim ons een nieuw gratis maandblad, wat bij sommigen de indruk wekte dat het om een duivenkrant gaat. Dat is niet onze insteek. Wij richten ons vooral op beginners en herintreders en publiceren daarom geen reportages over kampioenen of wedvluchten. Daarvoor bestaan al uitstekende bladen, zoals *Het Spoor der Kampioenen*.

Onze focus ligt op verhalen over beginners, herstarters en betrokkenen zoals supporters, donateurs, mentoren en partners. Daarnaast delen we educatieve artikelen, vaak ook geschreven door onze donateurs, en besteden we aandacht aan onze activiteiten.

In dit nummer treft u opnieuw 13 rubrieken aan, met naar wij hopen voor ieder wat wils. De afgelopen maand hebben we weer een aantal leuke suggesties ontvangen, waar we zeker iets mee zullen doen. Inmiddels hebben we maar liefst 21 rubrieken om uit te kiezen. Sommige keren maandelijks terug, terwijl andere wat minder frequent verschijnen.

Deze editie openen we met de rubriek “De Hobbyist”, waarin we *Tiemen Jan Kuurman* voorstellen. Hoewel hij niet meer actief is, is hij nog altijd een echte ambassadeur van de duivensport. Daarna volgt een artikel over een andere promotor van de duivensport: docent *David Weyns*, die het vak duivensport geeft op een school in het Belgische Geel.

Verder stellen we een mentor uit Zeeland voor, namelijk de enthousiaste en zeer betrokken *Ronald Peeman*. Ronald vervult met de door hem ontwikkelde cursus “Introductie duivensport” en het vervolg daarop een belangrijke rol binnen de SBD. De beginner in deze uitgave komt dit keer uit Limburg: *Dennis Hansen*. Hij vertelt over zijn ervaringen in de twee jaar dat hij nu actief is in de duivensport.

Ook dit nummer bevat weer interessante columns van *Willem Mulder*, *Harry Arts* en *Piet de Vogel*. Uit de *oude doos* hebben we een voor beginners zeer herkenbaar artikel van Henk Poelakker opgediept. Voor de sierduivenliefhebbers is er een mooi stuk over het zeldzame ras *Neurenberger Bagadet*, dat ook veel postduivenliefhebbers zal aanspreken.

De donateur van de maand is dit keer de bekende praktijkbioloog *Aldert Hiemstra*, een pleitbezorger van de natuurlijke aanpak. Daarnaast introduceren we in dit nummer een nieuwe rubriek: *OLR's*, met als aftrap de ervaringen van Kees van Oosten en John Luyten op deze discipline.

Wanneer bij een artikel geen naam van de auteur wordt vermeld, is het betreffende stuk geschreven door de redactie. We sluiten weer af met het laatste nieuws over de SBD.

De redactie bestaat uit:

- **Hoofdredacteur:** Nico van Veen
- **Redactieleden:** Simon Kuipers en Hans van Veen
- **Eindredacteur:** René Dalmolen

De Hobbyist

In deze rubriek laten we regelmatig een echte hobbyist aan het woord over hoe hij of zij de duivensport beleeft. Deze keer is dat de 50-jarige Tieme-Jan Kuurman uit Meppel.

Tieme-Jan Kuurman

Tieme-Jan begon rond zijn 25e met de duivensport via zijn toenmalige collega Edgar Grasmeyer. Door diens enthousiaste verhalen raakte Tieme-Jan geïnteresseerd. Hij vond het bijna magisch dat duiven hun weg naar huis vrijwel altijd weten te vinden. Vooral dat aspect trok hem aan. Edgar woonde destijds naast het clubgebouw van PV De Valk in Meppel en zodoende liep Tieme-Jan daar ook weleens naar binnen, samen met Edgar. Van duiven kijken kwam uiteindelijk ook zelf duiven houden.

Na een moeizame start, met vooral veel vallen en weinig opstaan, kwamen na verloop van tijd de eerste successen. Door de hulp van ervaren liefhebbers binnen de club ging het steeds beter, met als hoogtepunt de 1e duif van Noord-Nederland op Pommerœul, wat tevens de 3e plaats nationaal was. Ook werden er diverse kampioenschappen gewonnen.

Na een jaar of tien begon het echter te knellen. Door een verandering van baan, waarbij hij in ploegendienst ging werken, moest er een andere manier van verzorging en een ander spelsysteem worden bedacht. "Het was allemaal heel intensief. Ik kreeg een andere baan in ploegendienst en kon in eerste instantie de hulp van een buurman inschakelen die de duiven voor me losliet en weer binnenhaalde. Maar de regelmaat en de intensieve verzorging die nodig zijn om met de top mee te kunnen doen, kon ik niet meer realiseren.

De buurman was geen duivenmelker en had onvoldoende interesse, daarom wilde ik hem niet te veel belasten met mijn hobby. Maar ik was zo aan succes gewend geraakt dat ik niet voor spek en bonen wilde meedoen. Uiteindelijk werd de druk te groot. Het was gewoon niet meer te combineren met werk en privé. Dus nam ik met pijn in mijn hart afscheid van de duivensport. Maar niet van de duiven.”

We zijn inmiddels bijna vijftien jaar verder en Tieme-Jan heeft nog steeds duiven. Het zijn er nu nog zestien. Een aantal daarvan zijn de beste duiven van destijds, aangevuld met enkele jongen die in latere jaren zijn geboren. De oudste duiven zijn inmiddels 18 en 19 jaar oud – echte bejaarden dus. Van hen heeft hij geen afstand kunnen doen. “Ze hebben me zoveel plezier bezorgd en zo hun best voor me gedaan. Die mogen tot hun dood blijven. Ik heb ze nu dus puur voor de hobby en geniet van het verzorgen. Zo nu en dan gaan ze nog los. De echte oudjes vliegen niet meer, maar ik geniet nog steeds enorm van de band met mijn duiven. Dat was ook al zo in de tijd dat ik nog actief speelde. Ik ben ervan overtuigd dat sommige duiven, vooral duivinnen, ook voor hun baas vliegen. Ik had destijds een paar duivinnen die altijd naar me toe kwamen, waar ik ook was. Ze waren gekker op mij dan op hun doffer. Zulke duiven kan ik echt niet opruimen! In het begin kweekte ik nog wel eens jongen voor anderen, maar inmiddels bevruchten en leggen de oudjes niet meer. Recent heb ik een nieuw huis gekocht, maar de oudjes gaan mee. Na verloop van tijd zal ik de mogelijkheden onderzoeken om op het nieuwe adres weer duiven te houden. En misschien begin ik dan weer met de actieve duivensport.”

De spanning van de actieve duivensport mist Tieme-Jan soms wel. “In het begin ging ik nog weleens bij een duivenvriend op zaterdag de duiven opwachten, maar dat doe ik nu niet meer. Dat verwatert op den duur natuurlijk. Ik kijk nog wel altijd in de lucht of ik duiven zie vliegen, vooral op zaterdag. Ik ben ook nog steeds donateur van PV De Valk en volg de duivensport nog altijd. Toen een paar weken geleden de film *Duivinder* in de bioscoop in Meppel draaide en mijn neef – die manager is van deze bioscoop – mij vroeg of ik de bezoekers van de film een paar duiven wilde laten zien en iets over de duivensport wilde vertellen, wilde ik dat graag doen. Ik heb wat stickers en ander promotiemateriaal van de voorzitter van PV De Valk gekregen en aan de kinderen gegeven die de film bezochten.”

Dus ondanks dat Tieme-Jan zelf niet meer actief de duivensport beoefent, is hij nog altijd een ware ambassadeur. “Dat enthousiasme om over de duivensport te vertellen had ik vroeger al. Mijn burens uit die tijd kwamen altijd met koffie aan en gingen erbij zitten als ik de duiven stond op te wachten. En dat enthousiasme is er dus nog steeds. Ik vind het een machtig mooie sport.”

Uit de bladen

Duivensport als lesvak op school / David Weyns

In nummer 52 van De Duif verscheen een artikel over docent David Weyns, die duivensport doceert op een technische school in Geel (B). Deze mooie en bijzondere vorm van promotie van de duivensport verdient natuurlijk ook een plaats in “Vlucht naar de Toekomst”. Daarom benaderden wij David voor een interview.

David is leraar praktisch vogels en duiven. Oorspronkelijk gaf hij les in de richting Landbouw, tot het moment dat de richting Dierenzorg werd opgestart. Toen hem werd gevraagd of hij zich wilde engageren om op school een duiventil uit te bouwen, ging hij die uitdaging aan. Dat engagement groeide uit tot een uniek en duurzaam project. Hieronder laten we David zelf aan het woord.

Sint Jozef Geel is een technische school met een brede waaier aan studierichtingen: van landbouw, dierenzorg en houtbewerking tot bouw, mechanica en voeding. In 2005 werd op het schooldomein een duivenhok geplaatst, gesponsord door de Koninklijke Belgische Duivenliefhebbersbond (KBDB), met als doel de duivensport bij jongeren te promoten. Wat volgde was een mooi staaltje samenwerking tussen verschillende studierichtingen. Leerlingen en leerkrachten werkten samen aan de verdere afwerking. De afdeling Metaal laste volières voor de kwekers, terwijl leerlingen van Hout, Bouw en Elektriciteit een instructieruimte onder de duiventil realiseerden. Daar krijgen leerlingen eerst de nodige uitleg voordat zij daadwerkelijk met de duiven aan de slag gaan.

Het hele jaar door worden de duiven verzorgd tijdens de praktijklessen Vogels door leerlingen van de richting Dierenzorg. Naast duiven leren zij ook omgaan met honden, katten, paarden, vissen, reptielen, kippen, volièrevogels, schapen en geiten. Toch nemen de duiven een bijzondere plaats in binnen de opleiding. Ze zijn goed hanteerbaar, kennen weinig stress en kweken snel – ideale dieren dus om jongeren praktische vaardigheden bij te brengen.

Elk jaar maken zo'n vijftig leerlingen uit het derde jaar middelbaar onderwijs kennis met de duivensport. Ze werken in kleine praktijkgroepen van ongeveer acht leerlingen en brengen wekelijks vier uur door op het duivenhok. Elke leerling kiest drie favoriete koppels waarvan hij of zij de administratie bijhoudt. Daarnaast kiest iedere leerling één jonge duif, die een naam krijgt en gedurende het schooljaar persoonlijk verzorgd wordt. Wanneer de leerlingen de school verlaten, blijven "hun" duiven op het schoolhok, waar ze ingezet worden voor kweek of wedstrijden. Wie thuis wil starten met duiven, kan jongen uit hun favoriete koppel meenemen.

Tijdens de lessen leren de jongeren alle facetten van de duivensport: het reinigen van het hok, het hanteren van duiven, gezondheidscontroles uitvoeren, duiven identificeren aan de hand van verenkleur en oog, het verschil leren tussen doffer en duivin, inzicht krijgen in de rui, koppelen, ringen, medische begeleiding en parasietenbestrijding.

Ze leren aangepast voederen volgens het seizoen en worden betrokken bij het opleren van jonge duiven, waarbij snelheden en vliegtijden berekend worden. Ook exterieurbeoordeling en selectie komen aan bod.

Op het hok huizen 11 koppels kwekers, 13 weduwnaars die op totaal weduwschap gespeeld worden, en een zestigtal jonge duiven. Met de kwekers worden jaarlijks drie nesten gekweekt. Twee nesten zijn bestemd voor de school, zodat elke leerling zijn eigen duif heeft. De overige jongen worden uitgewisseld met bevriende liefhebbers – die ze testen op wedstrijden – of gaan naar leerlingen die thuis willen starten en van hun ouders toestemming krijgen om duiven te houden.

Begin december worden kwekers en weduwnaars definitief gekoppeld, zodat de eerste jongen vlak na het kerstverlof door de leerlingen geringd kunnen worden. Er wordt bewust vroeg gestart met voorkoppelen, zodat elke praktijkgroep de kans krijgt om zelf koppels samen te stellen. Het hele jaar door wordt gewerkt aan één doel: gezonde duiven in topconditie houden en elk jaar mooiere en betere exemplaren kweken, door selectie op exterieur en regelmatige deelname aan wedstrijden.

Er wordt op de wedvluchten gespeeld onder de naam KOGKA David Weyns. Waarbij KOGKA staat voor Katholiek Onderwijs Geel Kasterlee. Er kan al op mooie resultaten worden teruggekeken. In 2024 werd in de Oostgrens op Soissons het eerste kampioenschap oude duiven en eerste asduif oude duiven behaald. In lokaal Meerhout werden ze tweede kampioen jaarduiven. In het seizoen 2025 behaalden de jonge duiven op Momignies tegen 763 duiven prachtige klasseringen: 2-3-4-5-10-18-27 en 16 prijzen per 20-tal ingezette duiven.

Wat begon als een vraag om een duiventil uit te bouwen, groeide onder de begeleiding van David Weyns uit tot een levend leerproject waar traditie, vakkennis en passie samenkomen. Op het dak van Sint Jozef Geel leren jongeren niet alleen hoe ze een duif moeten verzorgen of trainen, maar ook wat verantwoordelijkheid, geduld en toewijding betekenen – waarden die verder reiken dan het duivenhok alleen.

Een mentor vertelt

Ronald Peeman uit Hoek, mentor afdeling Zuidwest – Vlieggebied Groen

In deze rubriek wordt iedere maand een mentor voorgesteld die zich inzet voor het begeleiden van (her)intredende liefhebbers. Deze keer is dat de 67-jarige Ronald Peeman uit het Zeeuwse plaatsje Hoek.

Ronald is al ruim 50 jaar actief in de duivensport. Als puber werd hij door zijn vader aangespoord om een bezigheid te zoeken in plaats van wat rond te lummelen. Zijn vader zorgde voor een volière en Ronald moest voor de parkieten gaan zorgen. Dat bleek echter geen succes, want hij had weinig met parkieten. “In de goot van ons huis zat al een tijdje een duif. Die heb ik toen naar binnen weten te lokken. Het bleek een blauwe doffer te zijn. Een vriend van mijn vader was duivenmelker en van hem kreeg ik een duivin met een lamme vleugel. Zo ontstond mijn interesse in de duivensport en werd ik lid van PV De Eendracht in Terneuzen. Mijn vader kreeg daarna ook interesse in de duiven. Hij zat op de binnenvaart, maar toch zijn we samen van start gegaan.”

Sinds een paar jaar speelt Ronald in combinatie met Ingrid Schaap. Hij leerde Ingrid kennen en merkte al snel dat zij veel interesse had in de duivensport. Op zijn voorstel om in combinatie te gaan vliegen ging ze graag in, want ze heeft van nature veel met dieren. Over het begin van hun samenwerking vertelt Ronald een leuke anekdote: “Op een gegeven moment komt Ingrid uit het hok en zegt tegen me: ‘De verluchting is niet goed.’ Ik dacht: mens, je komt net kijken. Maar ze bleef er maar over doorgaan, totdat ik er horendol van werd. Om van het gezeur af te zijn heb ik met piepschuim een aantal pannen gelicht. En verdikkeme, het ging daarna steeds beter. Toen heb ik maar de witte vlag gehesen.” Hun mooiste successen waren onder andere de 2e asduif dagfond in de afdeling en de 7e plaats in de Gouden Duif-competitie van mei op de halve fond. “Het is toch wel erg leuk om tussen de bekende namen op een podium te staan. Daarnaast zien we elk stapje vooruit ook als een succesje.”

Ronald is bij duivensporters in Zeeland vooral bekend van de cursus “**Introductie Duivensport**”, die hij ontwikkelde nadat hij merkte dat de duivensport voor buitenstaanders vaak moeilijk te begrijpen is. In gesprekken met een collega en met zijn duivenpartner Ingrid ontdekte hij dat veel termen binnen de sport voor nieuwkomers als onbegrijpelijke vaktaal overkomen. Dat besef bracht hem ertoe een toegankelijke PowerPointpresentatie te maken waarin de basis van de duivensport wordt uitgelegd voor mensen die er nog nooit mee in aanraking zijn gekomen.

Later ontwikkelde hij samen met de SBD ook een vervolgcursus, waarin onder meer de artikelen uit de serie [Basis Duivensport](#) uit Het Spoor der Kampioenen zijn verwerkt. De introductiecursus gaf hij onder andere twee keer tijdens de Zeeuwse manifestatie voor jeugdeden. Daarnaast verzorgde hij samen met Ingrid een cursus in duiventuin “Den Heuvel” bij sportvriend Eddy van Acker, voor een groep van twaalf beginners, waaronder enkele Belgen. De belangstelling blijkt groot: deelnemers vragen regelmatig of er nieuwe cursussen georganiseerd kunnen worden. Hoewel Ronald zich hier graag nog intensiever mee zou bezighouden, vraagt zijn werk binnen de vereniging momenteel al veel tijd.

Ronald is zeer betrokken bij de SBD. Naast het verzorgen van de cursus tijdens de startbijeenkomst van de SBD in Soest begeleidde hij ook een groep enthousiaste Zeeuwse beginners en herstarters tijdens de tweede bijeenkomst in België.

Volgens Ronald zijn dit soort dagen van grote waarde. Het sociale aspect speelt voor hem een belangrijke rol: samen op pad gaan, elkaar leren kennen en elkaar later weer treffen op een beurs of prijsuitreiking versterkt de onderlinge band. Het uitwisselen van ervaringen is daarbij belangrijk, maar Ronald vindt het minstens zo waardevol om deelnemers ook daarna te blijven opzoeken wanneer hij hen ergens tegenkomt. Zo probeert hij een soort familiegevoel te creëren, gebaseerd op vertrouwen. “Als mensen je zien aankomen en er verschijnt een lach op hun gezicht, dan is het voor mij geslaagd,” zegt hij.

Toen Ronald voor het eerst van de SBD hoorde, was hij dan ook bijzonder blij. In het zuiden had hij soms het gevoel een roepende in de woestijn te zijn, maar via de stichting merkte hij dat er meer liefhebbers zijn die zich inzetten voor de toekomst van de sport. Volgens hem is mentorschap dan ook een kerntaak binnen de duivensport: het helpt nieuwe liefhebbers om vanaf het begin de juiste richting te kiezen. Als voorbeeld noemt hij nieuw lid Pieter de Putter. Met de gebroeders Dekker als mentor stond Pieter al na twee jaar duivensport bij de Gouden Duif op het hoogste podium. “Zo iemand raak je niet meer kwijt,” aldus Ronald. Wel benadrukt hij dat goede begeleiding belangrijk is en dat het niet helpt wanneer er ineens allerlei ‘pseudo-mentoren’ ontstaan die een overvloed aan adviezen geven. Daarom houdt hij zich bewust afzijdig van de begeleiding van Pieter: met de gebroeders Dekker, die ook qua leeftijd goed bij hem passen, is hij in goede handen.

Ronald is inmiddels al meerdere keren benaderd met vragen van liefhebbers. Momenteel begeleidt hij samen met Ingrid een herstarter. Binnenkort gaan ze bij hem langs om onder meer naar de verluchting van het hok te kijken, iets waar Ingrid volgens Ronald een scherp oog voor heeft. Hun doel is simpel: problemen oplossen, het prestatieniveau verbeteren en vooral het plezier in de sport terugbrengen.

Volgens Ronald is er wel degelijk toekomst voor de duivensport, al zal de sport zich volgens hem anders moeten presenteren. Hij wijst daarbij op de dartsport, die ooit als een vrij saai gebeuren werd gezien maar er inmiddels in slaagt volle zalen te trekken met veel spektakel, muziek en opkomstmomenten die doen denken aan gladiatoren die de arena betreden. Volgens Ronald kan de duivensport daar iets van leren. “De sport mag zich best aantrekkelijker en eigentijdser tonen, bijvoorbeeld in de manier waarop verhalen en reportages worden geschreven. Meer spanning, herkenbaarheid en een pakkende titel kunnen al veel verschil maken. Met een vleugje humor en een vlotte stijl kunnen zulke verhalen bovendien ook buitenstaanders nieuwsgierig maken naar de sport.”

Zelf schreef Ronald voor zijn club verslagen van de wekelijkse vluchten in het clubblad *De Biebabbelaar*. Met opvallende titels en een luchtige toon wist hij veel lezers te trekken, zelfs buiten de duivensport. Volgens hem ligt daar een belangrijke kans: verhalen zo brengen dat mensen nieuwsgierig worden naar de sport. Ook het beter benutten van sociale en andere moderne media ziet hij als een belangrijke stap om de duivensport zichtbaarder en aantrekkelijker te maken. De film *Duivinder* noemt hij in dat opzicht een goed voorbeeld: “Dat was voor mij echt een verademing. Dat meisje begrijpt hoe je het verhaal van de sport toegankelijk maakt voor iedereen. Chapeau!”

Ronald zit vol met ideeën om de duivensport te promoten. We hopen als SBD in de toekomst nog veel gebruik te kunnen maken van zijn creatieve en enthousiaste geest!

Lange Adem ...

De Kweek door Piet de Vogel

Ik begreep dat de redactie leuke reacties heeft gehad op mijn eerste bijdrage, en dat is natuurlijk fijn om te horen! Op de eigen hokken is de kweek inmiddels in volle gang. De kwekers zijn begin februari gekoppeld en de jongen zijn rond eind maart speenklaar. Dat is de toekomst en altijd weer genieten. Met veel zorg zijn de koppels samengesteld en het is mooi om dan te zien wat er in de praktijk van terecht komt. De vliegers zijn op 16 maart gekoppeld. De oude duiven brengen zelf geen jongen groot; de jaarlingen doen dat wel, met als doel de hok- en bakvastheid te bevorderen.

Juist in deze periode wordt weer duidelijk hoe bijzonder echte topkwekers zijn. Echt goede kwekers zijn zeldzaam en koppels die meerdere toppers produceren zijn nog zeldzamer. Het hele duivenland spreekt daar al snel over — zo niet de hele wereld — en met de juiste marketing wordt er tegenwoordig al gauw een goudader aangeboord. De hype is begonnen.

Zelf geloof ik zeker in het bestaan van dominante vererfers en, in mindere mate, in superkoppels. Op de eigen hokken was die topvererfer onmiskenbaar de **Jonge Stayer** en zijn nazaten hebben hier alles naar een hoger plan getild. Tegenwoordig zijn dat Max en Mr. Gijs. Maar toch: het is geen exacte wetenschap. Gelukkig maar. Uit een bepaald koppel kweekte ik eens in één jaar tijd drie ZLU-bokaalwinnaars. Omdat ik veel overkoppel en de koppels niet vast op elkaar blijven staan, zette ik deze koppeling later nog eens terug. De verwachtingen waren hooggespannen, maar helaas kweekte ik er daarna niets bijzonders meer uit. Ook dat is de realiteit. En waarom kweek je het ene jaar, met dezelfde kweekbasis, veel meer goede duiven dan het andere jaar?

Zwarte Ko x zijn dochter

Het hele genenspel is eigenlijk te vergelijken met een kaartspel. Je moet wat geluk hebben om goede kaarten uit een stok te trekken. Maar naarmate er meer azen in het spel zitten, heb je natuurlijk ook meer kans om er één te pakken. Vaak zijn echt goede duiven uit kruisingen min of meer toevalstreffers en niet altijd fokzuiver. Hun kinderen kunnen namelijk ook de minder goede kaarten erven die nog in het spel zitten. Toch kun je dat geluk ook een beetje afdwingen. Heb je eenmaal een aantal excellente duiven die familie van elkaar zijn, dan lijkt het niet onverstandig om dit via inteelt verder vast te leggen. Bijvoorbeeld door de kweekvader te koppelen aan zijn beste dochter of kleindochter en de kweekmoeder aan haar beste zoon of kleinzoon. De jongen uit deze koppelingen kun je vervolgens weer inzetten in de kweek. Met zulke koppelingen loop je wel het risico dat ook minder goede eigenschappen worden vastgelegd en dat de vitaliteit wat terugloopt — al is dat door later weer te kruisen vaak snel te herstellen. Maar het kan ook juist de andere kant op gaan: dat de duiven er beter van worden. Soms zelfs op de vluchten. Op mijn eigen hok is de **Mr Gijs-lijn** daar een mooi voorbeeld van. Mijn 5e Nationale Asduif Ochtendlossing 2025 komt namelijk uit een halfbroer–halfzus-koppeling.

De eigen kweekstrategie... een groot woord misschien. Maar naast het gevoel hanteer ik wel een aantal uitgangspunten bij het samenstellen van de kweekkoppels. Zelf maak ik gebruik van enigszins verwijderde inteelt. Ik probeer aan beide kanten van de stamkaart terug te kweken naar bewezen vererfers. De ouders en grootouders moeten daarbij zoveel mogelijk topduiven zijn; verder kijk ik eigenlijk niet zo diep op de stamkaart. Asduiven blijven voor mij een belangrijk kompas. Daarnaast maak ik in mijn kweekstrategie een duidelijk onderscheid tussen Barcelona-duiven en het non-stootype. Die probeer ik zoveel mogelijk zuiver te houden. Bij de koppelingen zet ik nooit twee super rassige duiven op elkaar, maar zoek ik eerder de combinatie ras x geweld. Ik wil niet dat ze te “zoet” worden.

Erfelijkheid en duivenkweek blijft echter een kansspel. Wie selectie door de mand voorop blijft stellen, raakt meestal niet zo snel van het padje af. Toch blijft enig vakmanschap belangrijk, evenals een duidelijk idee waar je met het type van je duiven naartoe wilt — de stip op de horizon. Goede voorbeelden van topkwekers blijven voor mij wijlen Ko van Dommelen, van wie

ik veel heb mogen leren, en voor Barcelona-duiven **Cor de Heijde**. En tegenwoordig natuurlijk mannen als **Jelle Jellema** en **Walter van der Meulen**. Maar voor de duidelijkheid: ook zij kweken veel meer slechte dan goede duiven. Echte stammen zijn er overigens niet zo veel in de duivensport. Commercieel wil men u dat graag laten geloven, maar in de wereld die ik ken zie ik er niet zo veel. Wie ze wél bezit, valt daarbij vaak niet eens op door de eigen vliegprestaties.

Zelf investeer ik het liefst in kinderen van asduiven, meervoudige kopvliegers uit een sterke familie — of, als het kan, in de crack zelf. Daarnaast bestaat er ook nog zoets als tussen de regels door kunnen lezen. Hoeveel goede duiven heeft zo'n crack al voortgebracht? Er worden immers maar weinig echte toppers gekweekt. Ook andere vragen spelen mee. Waar woont men? Hoe sterk is de concurrentie? Heeft men veel referenties? Op welke afstanden wordt er gespeeld?

Afstandsgeschiktheid is namelijk ontzettend belangrijk. En zo kun je nog wel even doorgaan. Maar ook dan blijven zekerheden in de duivensport uit. Gelukkig maar! Neem echter van mij aan dat bij echte kampioenen de cirkel rond is: het bezit van goede duiven gaat daar hand in hand met een breed vakmanschap om die duiven ook succesvol te spelen.

Veel succes en vooral plezier met de kweek! In mijn volgende bijdrage meer over de selectie en het spel. Wordt vervolgd. info@pietdevogel.nl

Zeldzame rassen sierduiven

Neurenberger Bagadetten

Op verzoek van een aantal van onze lezers zullen wij vanaf dit nummer met regelmaat een artikel wijden aan een zeldzaam sierduivenras en een fokker daarvan. In dit aprilnummer staat de Neurenberger Bagadet centraal: een zeer opvallende verschijning die bovendien moeilijk te fokken is. Wereldwijd zijn er dan ook slechts weinig fokkers die zich aan dit ras wagen. De voorouders van de Neurenberger Bagadet waren oorspronkelijk vliegduiven die vermoedelijk zo'n drie- à vierhonderd jaar geleden vanuit het Midden-Oosten door zeelieden naar Europa zijn meegebracht. De Turkse havenstad Iskenderun, niet ver van de Syrische grens, wordt doorgaans als plaats van herkomst genoemd. De Engelse benaming voor de Bagadet is namelijk *Scanderoon*, een naam die van deze plaats is afgeleid. In Iskenderun en omgeving worden deze duiven nog gefokt en vliegen daar ook nog volop.

Kees Verkolf

Kees Verkolf is 77 jaar en al zijn hele leven gefascineerd door duiven. Als jongen begon hij met postduiven. Vanuit het ouderlijk huis in Den Haag nam hij met succes deel aan wedvluchten. Toen hij later verhuisde, maakte hij de overstap naar sierduiven. Hij ging zich toeleggen op Valenciana kroppers, een ras waarmee hij jarenlang zeer succesvol was. Toch had één ander ras al vroeg zijn aandacht getrokken: de Neurenberger Bagadet. In het bekende boek *De Postduif van A tot Z* van C.A.M. Spruyt las hij voor het eerst over deze bijzondere duif. Raszuivere exemplaren waren in Nederland echter moeilijk te vinden. Pas later deed zich een kans voor om goed uitgangsmateriaal te bemachtigen. Via de bekende sierduivenkenner Dick Hamer kwam Kees op het spoor van een collectie van de overleden Duitse fokker Spitzenpfeil. Later kwamen daar topdieren bij van Harald Paulus, voorzitter van de Duitse speciaalclub voor de Neurenberger Bagadet.

Binnen de duivenwereld is Kees al jarenlang een bekend gezicht. Hij is erevoorzitter van de Speciaalclub van Carriërs en Valkenetten, Franse-, Neurenberger- en Steinheimer Bagadetten, Florentiners, Hunschecken en Maltezer Kipduiven. Daarnaast is hij redacteur van het clubblad van deze speciaalclub. En hij is commissielid Duiven bij de Kleindiervereeniging Midden Drenthe, waarvoor hij ook de nieuwsbrieven verzorgt. Incidenteel geeft hij lezingen voor provinciale sierduivenverenigingen en speciaalclubs. Daarbij vertelt hij over de sierduivenliefhebberij in het algemeen, maar bijna altijd komt ook zijn favoriete ras aan bod: de Neurenberger Bagadet. Kees was bovendien de initiatiefnemer achter de duiventorens bij de dierenweiden Stroomdal in Beilen en 't Klaverstukkie in Westerbork. Enkele leden van de Kleindierenvereniging Midden Drenthe bouwden deze torens naar zijn ontwerp. Ze worden bewoond door Vinkduiven, een ras waarvan bij Kees thuis ook een grote groep vrij rond het erf vliegt.

Hoewel Kees zichzelf niet echt reislustig noemt en vakanties meestal thuis doorbrengt, heeft hij voor zijn duivenliefhebberij toch heel wat kilometers gemaakt. Hij bezoekt graag collega-fokkers van de Neurenberger Bagadet in en rond Neurenberg. Maar ook verder weg, bijvoorbeeld in

andere delen van Duitsland, Denemarken en Frankrijk, ging hij op bezoek bij liefhebbers van zijn favoriete ras. Tot een bezoek aan Iskenderun in Turkije, de plaats waaraan de verre voorouders van de Bagadet hun naam danken, is het echter nooit gekomen. Kees zou het prachtig vinden om Bagadetten te zien vliegen. In de praktijk gebeurt dat echter zelden. Tot nu toe heeft hij dat slechts een paar keer meegemaakt – toen een Neurenberger Bagadet was ontsnapt.

De duiven van Kees staan bekend om hun kwaliteit en vooral om hun vitaliteit. Zijn dieren zijn gezond en sterk en slagen er moeiteloos in om hun eigen jongen groot te brengen. Dat is best bijzonder bij zo'n sterk ingeteeld ras. Dat komt door de grote kennis die Kees heeft van genetica en zijn doordachte kweekmethode. Daarbij mag de inteeltcoëfficiënt over negen generaties niet hoger zijn dan drie procent. Om de genetische basis te verbreden, heeft Kees in de loop der jaren bloed van verschillende andere rassen ingebracht. Via zogenaamde verdringingskweek – steeds opnieuw terugkruisen met Bagadetten – wordt dat vreemde bloed daarna weer grotendeels teruggedrongen. Met behulp van een computerprogramma houdt hij daarbij nauwkeurig bij hoe alle duiven met elkaar verwant zijn.

Schilderij gemaakt door Marleen Brouwer, de echtgenote van Kees

Volgens een Turkse duivenwebsite staan de voorouders van de Neurenberger Bagadet, de Iskenderun-duiven, bekend om hun sterke vleugels en hun vermogen om snel op te stijgen en lang te vliegen. Door jarenlange selectie op uiterlijk zijn deze vliegkwaliteiten bij de moderne Bagadet grotendeels verdwenen. Kees kent in Duitsland nog slechts één fokker die zijn Neurenberger Bagadetten vrij in de tuin laat lopen. De meeste liefhebbers durven dat niet: de duiven zijn simpelweg te zeldzaam en te kostbaar. Op de vraag waarom het zo moeilijk is om een goede Neurenberger Bagadet te fokken, geeft Kees het volgende

antwoord: “Je moet er altijd rekening mee houden dat je misschien niet het talent hebt om de ene na de andere topduif te kweken,” zegt hij nuchter. “Daar komt bij dat er binnen een relatief kleine populatie al honderden jaren is ingeteeld. Dat maakt het extra lastig. Bij de meeste duivenrassen selecteren fokkers vooral op kleur en bevedering. Bij de Neurenberger Bagadet ligt dat heel anders. Hier gaat het vooral om de bouw van het skelet. Met name de vorm van de kop moet aan heel specifieke en ingrijpende eisen voldoen. Dat maakt het fokken van dit ras misschien wel het meest extreem van alle sierduiven. Juist daardoor is een bijna perfecte Neurenberger Bagadet een zeldzaamheid. En precies dat maakt het zo bijzonder. Als er dan eentje tussen zit die bijna volmaakt is, grijpt me dat echt aan. Dat is een hele fijne emotie.”

Voor meer informatie over dit mooie ras kan Kees altijd benaderd worden keesverkolf@gmail.com

Vinkduiven op het erf van Kees; zijn zeer geschikt voor duiventillen

Voedingstips van Willem Mulder

Bent u klaar voor de start?

De voorbereiding op het vliegseizoen moet tijdig starten, ondanks de aanwezigheid van veel roofvogels in bepaalde gebieden. Het is belangrijk dat de duiven geleidelijk weer in conditie komen door training rond het hok en later met opleeren op afstand.

Een goede voorbereiding begint bij het laten controleren van de gezondheid bij de dierenarts enkele weken voor de eerste vlucht. Hiermee worden trainingsproblemen vaak voorkomen. Let ook op oude dons, wat meestal wijst op overgewicht of conditietekort. Eventueel kan een detoxkuur helpen, gevolgd door ondersteuning van de stofwisseling met jodium en ijzer, mits correct gedoseerd. Zorg ervoor dat je dit minstens 14 dagen voor de vluchten in orde hebt.

Scheefvliegers

De conditie moet rustig worden opgebouwd om overbelasting en “scheefvliegers” te

voorkomen. Ondersteun het opbouwen van de conditie door tijdens de opleerperiode dagelijks wat magnesium en calcium over het voer te doen, wat helpt bij spierwerking en herstel. Je kunt magnesium in een potje bestellen en een goede calcium over het voer geven of in een potje ter beschikking stellen. Je kunt ook naar de drogist gaan en daar bruistabletten met magnesium kopen. Die zitten meestal in langwerpige buisjes. Ze zijn erg voordelig en werken goed. Doe elke dag 1 bruistablet op 1 drinkenspan. Bij koud weer zal dit echter niet werken omdat de duiven dan nauwelijks drinken. Houd daar rekening mee.

Scheefvliegen is meestal geen ziekte maar gevolg van spieroverbelasting. Slechts zelden ligt een bacteriële infectie (zoals streptokokken) ten grondslag. Hoe weet je nou of het streptokokken zijn? Pak wat morgenmest van de duiven die een hangende vleugel hebben en wrijf dat tussen duim en wijsvinger door. Voel je stukjes onverteerd voer? Dan zou ik even naar de dierenarts gaan. Als een duif het voer niet goed verteerd, kan dat duiden op streptokokken. Meestal is dat dus niet het geval en is het overbelasting van de spieren.

Warmte

Bij koud weer is extra aandacht nodig: zorg voor een aangenaam hok zodat spieren warm blijven en voorkom hoge luchtvochtigheid. Vloerverwarming kan hierbij helpen, omdat het zorgt voor een droge, gelijkmatig warme vloer. Voordeel van dit systeem is dat de vloer lang warm blijft zonder dat de temperatuur op het hok echt warm wordt. Zodoende ontstaat er wel een behaaglijk klimaat.

Moet er medicatie worden versterkt doe dit dan zo mogelijk via het voer. Medicatie via drinkwater werkt minder goed bij koud weer, omdat duiven dan weinig drinken. Behandelingen hebben alleen effect als de opname voldoende is.

Willem.

UIT DE OUDE DOOS – NP Orgaan 6 september 1989

Het onderstaande artikel dateert van 37 jaar geleden, maar is nog altijd even actueel als destijds. Vrijwel alle beginners in de duivensport zullen zich herkennen in deze column, die werd geschreven door een toen beginnend duivenliefhebber die zich *d'n Poel* noemde. Achter dit pseudoniem ging Henk Poelakker schuil, destijds woonachtig in Meeuwen en nu in Heusden.

Henk heeft veel geschreven over de duivensport en heeft zich ook ingezet voor beginnende liefhebbers. Zo bedacht hij de rubriek **De Jeugdbrievenbus**, eveneens in het NP Orgaan. Dit was een vragenrubriek voor de jeugd, waarbij Henk als coördinator optrad. Veel vragen werden doorgestuurd naar ervaren duivenmelkers en/of deskundigen, zoals bijvoorbeeld een dierenarts.

In de loop der jaren groeide de Jeugdbrievenbus uit tot een rubriek die niet alleen vragen beantwoordde, maar ook allerlei nieuwtjes en informatie bracht. Het was destijds een van de meest gelezen rubrieken in het NP Orgaan. Tegenwoordig heeft Henk zelf geen duiven meer, maar hij is nog altijd betrokken bij de duivensport.

In de korte tijd dat ik nu 'officieel' lid ben van de duivensport, ben ik tot de ontdekking gekomen dat er in deze sport heel wat mensen zijn die allemaal het gelijk aan hun kant menen te hebben. De ene liefhebber vertelt mij dat het heel goed is om de duiven regelmatig te "kuren". Bij navraag blijkt dat geen kuuroord voor de duif of de duivenliefhebber te zijn, maar een verzamelnaam voor het regelmatig gebruik van medicijnen. Een tabletje tegen het geel, een wormkuurtje, af en toe mestonderzoek... en ga zo maar door. Even later lees ik echter dat er liefhebbers kampioen worden met duiven die **nooit een kuur krijgen**. Wie heeft er dan gelijk? Voor mij als beginnende enthousiasteling is dat bepaald geen gemakkelijke keuze. Een tweede – en vast ook niet mijn laatste – probleem is het **voeren**. Afgelopen winter heb ik diverse duivenboeken bijna stuk gelezen, op zoek naar een duidelijke voedingsmethode. De één voert één keer per dag, de ander geeft een volle bak (wat dat precies inhoudt is me nog steeds niet helemaal duidelijk), en weer een ander geeft zijn gevleugelde vrienden het voer mondjesmaat.

Maar een nog grotere vraag dan *hoe vaak voeren* is: **welk voer past bij welke duif**? Sommige liefhebbers mengen hun voer zelf: 20% van dit, 16% van dat en nog wat van iets anders erbij. Voor mij, als beginnening in de sport, zie ik dat eerlijk gezegd niet zo zitten. Gelukkig is er voor mensen zoals ik het standaardvoer van de molenaar of – zoals het tegenwoordig heet – de dierenspeciaalzaak. "Mag ik vijf kilo duivenvoer, meneer?" "Dat kan," zegt de verkoper vriendelijk, "maar welk soort wilt u? Is het voor postduiven, tortelduiven of misschien sierduiven?" Plotseling een heleboel vragen. "Eh... voor postduiven, meneer. Vijf kilo graag." De verkoper begint vervolgens het hele assortiment op te noemen. "We hebben kweekmengeling, vliegmenegeling met of zonder gerst, ruimenegeling... en dan hebben we ook nog eens vier verschillende merken." "Tja... zegt u het maar." Uiteindelijk ga ik naar huis met vijf kilo **kweekmengeling van merk X**, in de hoop dat mijn jonge duiven er goed van zullen groeien.

Een paar dagen later raak ik aan de praat met Koos, die al jaren postduiven houdt – en niet zonder succes. "Hoe voer jij eigenlijk?" vraag ik hem tussen neus en lippen door. "Oh," zegt Koos, "ik koop gewoon een zak voer. Dat krijgen ze het hele jaar door. Af en toe gooi ik er eens een handje van iets anders bij." "En al die soorten en merken dan?" vraag ik verbaasd. Koos grijnst. "Je moet het zo zien: er is voor elk wat wils... maar vooral voor de liefhebber. De duiven zelf zijn meestal een stuk minder moeilijk." Nou ja.....

Henk Poelakker (d'n Poel) als 16 jarige beginner

One Loft Races

Kees van Oosten en John Luijten

In deze rubriek laten we liefhebbers aan het woord die deelnemen aan éénhoksraces wereldwijd (OLR's). Deze tak van de duivensport wint snel aan populariteit en biedt uitkomst voor liefhebbers die thuis niet de mogelijkheid hebben om zelf duiven te houden of te laten vliegen, maar toch graag de spanning van het spel willen beleven. De aftrap is voor het team Van Oosten–Luijten, gevormd door de Limburgers Kees van Oosten en John Luijten. Sinds twee jaar trekken zij samen op en namen ze al deel aan verschillende OLR's in diverse Europese landen. Hun contact kwam tot stand via Nico van Veen, voormalig Duivencoach.nl en tegenwoordig secretaris van de mede door hem opgerichte Stichting Behoud Duivensport. Hun samenwerking sluit naadloos aan bij één van de doelen waar deze stichting voor staat: liefhebbers met elkaar verbinden die de duivensport niet of moeilijk zelfstandig kunnen beoefenen.

Kees van Oosten

De 62-jarige Kees van Oosten uit Venray is ongeveer vijf jaar geleden overgestapt naar de éénhoksraces. Kees houdt sinds 2003 duiven en nam tot 2019 deel aan de wedvluchten van het reguliere vliegprogramma. Op een gegeven moment bleek dat echter niet meer te combineren met zijn privésituatie. Nadat hij nog even vruchteloos had gezocht naar iemand om in combinatie verder te gaan, besloot hij de overstap naar de éénhoksraces te maken.

Kees: "Ik had nog graag aan het programmaspel willen deelnemen en heb gezocht naar mogelijkheden om als combinatie verder te gaan, maar er was niemand die daarvoor openstond. Toen heb ik de keuze gemaakt om me op de OLR's te richten. Wat mij aanspreekt, is dat iedere duif van A naar B vliegt met dezelfde verzorging, hetzelfde beginpunt en hetzelfde eindpunt, onder dezelfde omstandigheden. Dat er ook nog prijzengeld te verdienen valt, maakt het spel extra aantrekkelijk."

In de afgelopen vijf jaar heeft Kees al diverse mooie klasseringen behaald, zowel alleen als samen met John. Zo won hij enkele jaren geleden een **1e plaats op een hotspotrace in de Algarve**, behaalde hij in **Costa del Sol** de **5e prijs in de finale** en de **4e prijs in de extra finale**, en daarnaast nog diverse **top-10-noteringen op hotspotraces**.

Kees van Oosten

Over het soort duiven dat hij naar OLR's stuurt zegt Kees: *"Als beginnende OLR-liefhebber weet je in het begin niet goed wat voor soort duiven daarvoor nodig zijn. Daar moet je in groeien. Een goede programmaduif is meestal geen goede OLR-duif. Bij een OLR ligt de nadruk op de finale, die doorgaans rond de 500 kilometer is en vaak onder lastige omstandigheden wordt vervlogen. Ik vind dat elke duif die je instuurt in staat moet zijn een race te winnen; probeersels horen niet thuis op een OLR. In het begin had ik vooral dagfond duiven. Tot aan de halve finale konden die goed met de kop meedoen, maar in de finale kwamen ze tekort. Nu probeer ik duiven te kweken met meer doorzettingsvermogen en uithoudingsvermogen, zodat ze tot diep in de finale mee kunnen."*

John Luijten

De 60-jarige John Luijten uit Brunssum is een herstarter. In zijn jonge jaren tot aan 2007 hield hij al postduiven en behaalde hij mooie successen. In 2003 werd hij zelfs **1e Nationaal Kampioen Eendaagse Fond**. Ook in de jaren daarvoor, toen hij samen met zijn vader speelde, werden er mooie resultaten behaald. Door persoonlijke omstandigheden stopte hij destijds met de duivensport. Na zijn herstart bleek het echter opnieuw lastig om op de reguliere manier met duiven te spelen. John runt namelijk samen met zijn vrouw een sportschool, wat veel tijd vraagt. Toen kwam de coronaperiode, waarin de sportschool tijdelijk gesloten moest blijven. Om toch iets om handen te hebben begon John met het houden van vogels — en in die periode sloeg het duivenmelkersvirus opnieuw toe.

Op internet las hij over one loft races en kwam hij terecht op de website van **de-duivencoach.nl**. Daar werd hij wegwijs gemaakt in de wereld van de OLR's en zo kwam hij in contact met Kees van Oosten. Vanaf dat moment ging het snel. Spoedig werden er duiven aangeschaft, die tijdelijk in de vogelhokken werden ondergebracht. Daarna werd er een mooi hok gebouwd volgens de inzichten van **Martin van Zon**, wiens video's John inmiddels uitgebreid had bestudeerd. Begin 2024 kon het kweken van duiven van start gaan. In de loop van dat jaar besloten John en Kees hun krachten te bundelen en als team duiven naar verschillende OLR's te gaan sturen.

John Luijten

Als team

Zowel Kees als John konden de duivensport niet langer combineren met hun persoonlijke situatie. Voor hen vormen de OLR's daarom dé manier om toch actief met duiven bezig te blijven. Samen vormen zij een sterk team dat in de korte periode van hun samenwerking al opvallende prestaties heeft neergezet. In het eerste volledige jaar waarin ze samen speelden, konden ze daar meteen de vruchten van plukken.

Ze excelleerden onder meer in de derby's van Moldavië, Galychyna in Oekraïne, Costa del Sol, OLR Murcia 2025 en ook op Favorit Farm in Hongarije, waar ze verschillende topresultaten en zelfs enkele overwinningen behaalden tegen sterke concurrentie. Een bijzonder mooie prestatie was de 7e plaats op de Olympiade, waar hun prachtige schimmel "273" was vertegenwoordigd. Ook een 30e plaats in de World Best Pigeon OLR-ranking met de "999" spreekt tot de verbeelding.

Enkele topprestaties in 2025 zijn:

Favorit OLR – 1245 duiven : 2e Finalerace, 2e Ace Pigeon, 8e Hotspot 3 en 8e Semi-Final

Derby Moldava – 1088 duiven : 1e Silver Race en 2e Ace Pigeon Overall

Super Derby Žilina – 1122 duiven : 3e Hotspot 1 en 8e Finalerace

Derby Galychyna – 814 duiven : 2e Hotspot 4 Bar en 8e Semi-Final

Derby Sunny Beach – 2063 duiven : 12e Hotspot 2 en 14e Finale

Derby Costa del Sol – 2079 duiven : 6e & 8e HS2, 7e Ace Pigeon Overall en 15e Finale

En feitelijk is dit nog maar het begin. Alles wijst erop dat we de komende jaren nog veel van dit duo zullen horen.

Beginner in beeld – Dennis Hansen, Buchten

Voor de rubriek *Beginner in beeld* laten we deze keer Dennis Hansen aan het woord. Dennis is 44 jaar en woont in Buchten (Limburg), een klein dorpje met zo'n 2.000 inwoners vlak bij Sittard. Opmerkelijk genoeg zijn in dit kleine dorp nog altijd zeven duivenliefhebbers actief.

Dennis begon in 2023 met de duivensport, al ging daar bijna een jaar van voorbereiding aan vooraf. In dat eerste seizoen kon hij nog vijf vluchten met jonge duiven meespelen. Zijn eerste kennismaking met de duivensport gaat terug naar zijn jeugd. Zijn opa, Lei Hansen, was duivenliefhebber, al heeft Dennis daar zelf weinig van meegemaakt omdat hij nog maar een jaar of acht was toen zijn opa om gezondheidsredenen moest stoppen. Wat hem nog aan die tijd herinnert, zijn vooral oude foto's uit zijn kinderjaren. Levendiger zijn de herinneringen aan zijn voormalige buurman, Thei van Sloun, die ook duiven had. Tot zijn 22e maakte Dennis het duivenspel van dichtbij mee. In het seizoen zag hij de duiven dagelijks trainen en hoorde hij zijn buurman regelmatig roepen: "Kom, kom, kom." Zelf had hij in die tijd echter vooral andere interesses.

Voor Dennis is vooral het wedstrijdelement het mooiste aan de duivensport. Iedere week brengt weer die gezonde spanning: hoe zullen de duiven thuiskomen? En als een vlucht eens tegenvalt, dient een week later alweer een nieuwe kans zich aan. Vooral het jonge-duivenspel spreekt hem bijzonder aan. Vanaf het moment dat de jongen uit het ei komen tot aan hun eerste vluchten in juli volgt hij hun ontwikkeling van dichtbij. Het trainen, begeleiden en uiteindelijk zien presteren van duiven die je zelf hebt gekweekt, geeft hem enorm veel voldoening.

Dennis vindt dat de duivensport goed in zijn huidige gezinssituatie past. “Met drie jonge kinderen van 2, 4 en 6 jaar is een hobby aan huis ideaal.” De kinderen gaan vaak mee naar het duivenlokaal en helpen bijvoorbeeld met het openen van de opleermantelen. Zo wordt het echt iets wat ze samen beleven. In tegenstelling tot zijn vroegere hobby’s – zoals motorrijden, voetbal en fitness – hoeft hij er nu minder vaak voor van huis. Juist daarom ziet Dennis de duivensport als een ideale hobby voor mensen met een jong gezin: competitief bezig zijn en toch veel thuis kunnen zijn.

Dennis’ mooiste herinnering in de duivensport is zonder twijfel zijn allereerste vlucht. Tijdens een jonge duivenvlucht met ongeveer 350 duiven in de vereniging behaalde hij direct een derde plaats. In het vlieggebied Midden-Limburg was dat zelfs goed voor een 17e plek tegen ruim 1.800 duiven. Opmerkelijk genoeg was dit met een gekregen jonge duif van een liefhebber uit de vereniging – volgens Dennis een mooi voorbeeld dat behulpzaamheid en collegialiteit in de duivensport nog altijd bestaan.

Sinds zijn start behaalde Dennis meerdere koprijzen op de Vitesse en Midfond. Met een ploeg van zo’n 20 tot 25 duiven haalt hij regelmatig een prijspercentage van 75 tot 80 procent, prestaties waar hij als beginnende liefhebber trots op is. Afgelopen seizoen kende bovendien een hoogtepunt: een jonge duif stond in het samenspel MLS na zes vluchten bovenaan in het asduifklassement. Door de rui kon hij deze duif daarna helaas niet meer spelen.

Dennis speelt momenteel met 20 doffers en 20 duivinnen op het vlieghok en beschikt daarnaast over 16 kweekkoppels. Jaarlijks kweekt hij ongeveer 60 tot 80 jonge duiven. Zijn duivenhok is 9 meter lang en 2,40 meter diep en bestaat uit vier afdelingen, aangevuld met een apart duivinnenhok van 1,5 bij 1 meter voor ongeveer 20 duivinnen. Momenteel bouwt hij een apart kweekhok van circa 3 bij 2 meter met een ren. Hierdoor ontstaat meer ruimte voor de jonge duiven en kunnen de duivinnen straks dicht bij de doffers geplaatst worden.

Dennis verdiept zich graag in de duivensport via verschillende kanalen. Zo luistert hij regelmatig naar de podcast *Pigeon Pixels*, waarin liefhebbers hun praktijkervaringen delen en actuele onderwerpen uit de sport bespreken. Volgens Dennis levert dat vaak nieuwe inzichten en inspiratie op. Daarnaast maakt hij veel gebruik van het boek *Duiven gezond houden* van dierenarts Peter Boskamp (2015). Dit boek beschrijft op een duidelijke en moderne manier hoe je duiven gezond houdt en begeleidt tijdens het seizoen. Voor Dennis is het een praktisch naslagwerk dat hij regelmatig raadpleegt en dat volgens hem voor iedere liefhebber waardevolle informatie bevat.

Als beginnende liefhebber vindt Dennis het vooral lastig om een goed verzorgingssysteem te vinden. “Als beginner krijg je veel verschillende adviezen over bijvoorbeeld training, hokklimaat, medische begeleiding en voeding. Daardoor is het vaak zoeken naar wat echt bij jou en je duiven past.” Vooral het voersysteem blijft voor hem een uitdaging. Met de vele schema’s en mengelingen is het volgens Dennis vaak een kwestie van uitproberen, kijken hoe de duiven reageren en stap voor stap een eigen systeem ontwikkelen.

Tijdens zijn voorbereiding op de duivensport heeft Dennis veel geleerd van ervaren liefhebbers. Vooral Nico van Veen, voorheen bekend als ‘de-duivencoach-nl’, speelde daarbij een belangrijke rol. Vanaf het eerste contact begeleidde hij Dennis bij zijn start in de sport: van de aanschaf van de eerste kwekers tot praktische adviezen over verzorging, training en het opbouwen van een kolonie. Tot op de dag van vandaag kan hij met vragen bij hem terecht.

Via Nico kwam Dennis ook in contact met Kees van Oosten, die onder de naam Team Van Oosten-Luijten deelneemt aan One Loft Races. Zo gaf Kees hem een aantal jonge duiven en kweekduiven, zodat Dennis zijn kweekkolonie verder kon versterken. Daarnaast geeft hij regelmatig advies over hokinrichting, voeding en training.

Ook binnen zijn eigen vereniging kreeg Dennis veel steun. Leden hielpen hem bij het vinden en opbouwen van zijn hok en voorzagen hem van zijn eerste duiven. Door al deze ondersteuning kon hij als beginner snel stappen zetten en zijn eigen weg in de sport vinden. Dennis hierover: "Inmiddels ben ik stap voor stap mijn eigen visie aan het ontwikkelen op het gebied van voersystemen, medische begeleiding en training. Dat is een proces waarin ik nog steeds groei en waarin ik enorm veel heb geleerd dankzij de begeleiding van Nico van Veen en Kees van Oosten. Door hun uitleg begin ik steeds beter te begrijpen waar ik op moet letten en hoe ik overzicht en structuur kan aanbrengen."

Zijn kijk op medische begeleiding is sterk beïnvloed door het boek *Duiven gezond houden* van Peter Boskamp, maar ook door de praktische inzichten van Nico en Kees. Dennis gelooft in een moderne aanpak waarbij de weerstand van de duiven centraal staat. Geen onnodige medicatie, maar een gezonde basis, goede hygiëne, een stabiel hokklimaat en gericht handelen wanneer dat nodig is. "Ik wil begrijpen waarom ik iets doe en niet zomaar iets geven omdat anderen dat ook doen."

Dennis hecht veel waarde aan een goede voorbereiding. Hij wil dat zijn duiven zo goed mogelijk klaarstaan voor het seizoen en besteedt daarom veel aandacht aan hun trainingsopbouw. Hij brengt zijn duiven regelmatig weg voor trainingsvluchten. "Dat is misschien niet ieders manier, maar voor mij werkt het goed. Het geeft me het gevoel dat ik er alles aan heb gedaan om ze optimaal voor te bereiden. Ik wil achteraf nooit denken: 'Had ik ze maar beter voorbereid.'"

Momenteel volgt Dennis een opleiding in de zorg, die hij naar verwachting in september 2027 afrondt. Hierdoor werkt hij nu in onregelmatige diensten, wat het soms lastig maakt om een vaste structuur te vinden in de verzorging en training van de duiven. Maar de ontspanning die de duivensport geeft zou ik niet graag willen missen, zegt Dennis. "Na een drukke werkdag of een hectische periode thuis is het heerlijk om even bij de duiven te zijn. Het is een moment voor mezelf, zonder dat het ten koste gaat van mijn gezin. De duivensport is voor mij goed te combineren met werk, gezin én opleiding. Het vraagt soms wat puzzelen, maar doordat het een hobby aan huis is en je het kunt delen met je kinderen, vind ik het vooral een hele mooie en waardevolle hobby."

Donateur in beeld – Aldert Hiemstra – Almar Products

Een van de vaste rubrieken in Vlucht naar de Toekomst is “Donateur in beeld”. Hierin wordt een donateur voorgesteld en vertelt deze onder andere waarom hij de SBD steunt. Dit keer is dat Aldert Hiemstra uit het Friese Zwaagwesteinde (De Westereen).

Aldert Hiemstra groeide op in een familie met postduiven, maar besloot zelf nooit actief aan de postduivensport deel te nemen. De grote invloed die de sport op zijn jeugd had, speelde daarbij een rol. Wel ontstond hierdoor zijn liefde voor duiven, een liefde die hij jarenlang trouw bleef. Zo fokte Aldert ruim 35 jaar verschillende, vaak zeldzame sierduivenrassen. De laatste jaren waren dat Turkse Kumru's (fluitduiven). Inmiddels heeft hij echter al enkele jaren geen duiven meer.

Aldert is eigenaar van Almar Products. Op zijn website noemt hij zichzelf specialist in diergezondheid, onderzoek en productontwikkeling. Zijn bekendste product is MBE (Microbiologisch Evenwicht), een probioticum dat door Aldert zelf is ontwikkeld en al jaren wordt toegepast bij diverse agrarische bedrijven. De melkzuurbacteriën in dit product hebben een positieve invloed op het opbouwen van een gezonde darmflora. Meer informatie hierover is te vinden op zijn website: <https://www.almar-products.nl/>.

Tussen 1994 en 2003 had Aldert een centraal hok en ving hij in die periode enkele duizenden verdwaalde postduiven op. Veel van deze duiven waren ziek en vooral in de beginperiode stierven er nogal wat. Nadat een dierenarts was geraadpleegd en er veel geld aan medicatie was uitgegeven zonder zichtbaar resultaat, besloot Aldert zelf onderzoek te doen. Hij schafte een microscoop aan en besteedde jarenlang aan studie en onderzoek. Al snel ontdekte hij dat zieke duiven veel minder bacteriën in hun krop en darmen hadden dan gezonde duiven; soms nog

geen 20% van het niveau van een gezonde duif. Voor Aldert werd duidelijk dat ziekte vaak het gevolg is van een disbalans en dat herstel dus ligt in het herstellen van die balans.

Volgens hem wordt het microbiologisch evenwicht in het duivenlichaam regelmatig verstoord door onnodige medicatie, bijvoorbeeld kuren tegen het geel of tegen coccidiose wanneer een duif niet ziek is. Hierdoor neemt de weerstand af en worden duiven gevoeliger voor ziekteverwekkers waarmee ze in de container of op het hok in aanraking komen. Toen Aldert bacteriën uit de mest van gezonde duiven kweekte en deze aan zieke duiven toediende, zag hij opvallende resultaten: naarmate het aantal bacteriën in de darmen en krop toenam, knapten de duiven op. Alle gegevens werden zorgvuldig vastgelegd en voortdurend met elkaar vergeleken. Zo kreeg Aldert steeds beter inzicht in de oorzaken van ziekte bij duiven en ontwikkelde hij verschillende producten om de balans in het duivenlichaam te herstellen. Inmiddels wordt hij door een grote groep duivenliefhebbers benaderd om hun duiven te onderzoeken.

Feitelijk is Aldert een microbiologisch analist. Omdat hij hiervoor geen gecertificeerde opleiding heeft gevolgd, noemt hij zichzelf liever praktijkbioloog. Voordat hij voor zichzelf begon, ontwikkelde hij voor Matador/Backs diverse producten voor de duivensport. Deze producten ondersteunen het duivenlichaam bij de afweer tegen ziekteverwekkers en helpen de bacteriologische balans in het lichaam te herstellen. Het Backs Balance Systeem wordt nog steeds op diverse hokken met succes toegepast. Daarnaast werkte Aldert mee aan de ontwikkeling van verschillende grit- en mineralenmengsels. Het bijzondere van het Balance-systeem is dat het breed inzetbaar is bij veel voorkomende duivenziekten.

Al vóór de oprichting van de SBD had Aldert al toegezegd donateur te willen worden, omdat hij het belangrijk vindt dat de duivensport behouden blijft. Daarnaast hoopt hij dat de activiteiten die de SBD organiseert nieuwe geïnteresseerden zullen aantrekken. Hoewel hij de afgelopen tijd een aanzienlijke tegenslag heeft gehad op het gebied van zijn gezondheid, staat hij er – mits zijn gezondheid het toelaat – voor open om bij te dragen aan activiteiten van de SBD. Zo is hij bijvoorbeeld bereid een presentatie te verzorgen tijdens een themadag over het onderwerp “gezonde duiven”. In het verleden heeft hij vaker presentaties gegeven, waarbij hij aan de hand van door duivenliefhebbers meegebrachte mest en duiven onder andere keeluitstrijkjes besprak.

Aldert volgt de ontwikkelingen op het gebied van ziekten en medische begeleiding binnen de duivensport op de voet. Daarnaast houdt hij elke maandagavond duivenspreekuur, waarbij hij van duivenliefhebbers hoort wat er speelt binnen de sport. Hierdoor is hij altijd goed geïnformeerd. Ziet hij toekomst voor de duivensport, ook met het oog op de veranderende maatschappelijke kijk op diersporten? Zelf blijft hij positief, al constateert hij om zich heen een sterke vergrijzing en een gebrek aan interesse onder jongeren.

Volgens Aldert zijn er wel veranderingen nodig. Zo vindt hij dat het gebruik van medicijnen moet worden teruggedrongen en dat duiven zoveel mogelijk op een natuurlijke manier gezond gehouden zouden moeten worden. Daarnaast merkt hij op dat er op het gebied van voeding veel onduidelijkheid bestaat: door het enorme aanbod aan verschillende soorten voer zien veel liefhebbers door de bomen het bos niet meer.

Met zijn jarenlange praktijkervaring, kritische blik en passie voor diergezondheid is Aldert van grote waarde voor de Stichting Behoud Duivensport. Zijn visie op een meer natuurlijke en evenwichtige benadering van duivengezondheid sluit goed aan bij de uitdagingen waar de sport vandaag de dag voor staat. Daarmee is hij dus meer dan alleen een betrokken donateur!

De dierenarts aan het woord

Wat is er aan de hand, trammelant in duivenland

Door drs. H.T. Arts, dierenarts te Staphorst

Pasen is in zicht. Eet geen eieren van uw hobbykippen is het advies volgens het rapport van het RIVM. Doe geen slootwater over uw groentetuin, want dan komt er teveel PFAS in uw groenten volgens het Ministerie. Let op bij overstroming van het riool, want dan kunt u besmet worden met het BOF virus.

En voor de postduivenliefhebbers gelden er regels in verband met Aviaire Influenza (AI, vogelgriep). Het verzamelen van vogels die niet gevoelig zijn voor dit virus is landelijk verboden, dit geldt dus ook voor postduiven. Wel mogen postduiven rondvliegen. Voor de postduiven is er geen ophokverbod of afschermverbod. Ook mag je je eigen postduiven lappen, oftewel wegbrengen en zo laten trainen. Maar alleen je eigen postduiven. Dit geldt echter weer niet voor de gebieden waar vogelgriep heerst. Daar gelden strengere regels en mogen binnen de drie- en tien kilometerzone helemaal geen duiven vervoerd worden. Zie de dierenziektenviewer RVO op de website van de NPO-Duivensportbond.

Het vogelgriep virus ofwel AI virus ofwel Aviaire Influenza virus is voor postduiven gelukkig niet gevaarlijk. Het virus kan wel binnendringen in de postduif, maar kan zich daar niet handhaven. De postduif wordt er ook niet ziek van. Door te overleggen met de ambtenaren van het ministerie proberen we als NPO en als KleindierNed om dit verzamelverbod voor niet AI gevoelige vogels op te heffen. Immers het vogelgriepvirus wordt voornamelijk verspreid door de wilde vogels.

Maar hoe dan ook. Er komt een tijd aan, dat er minder vogelgriep virus rondgaat en dat de postduiven dan weer mogen vliegen. Er komen weer langere dagen aan; de zon gaat langer schijnen en de overheid zal het niet mogen verzamelen van postduiven los gaan laten. De wind komt vaker waaien vanuit het zuiden. En de postduiven zullen gelost worden vanuit het zuiden. Het zal vast niet meer lang duren en het vliegseizoen zal kunnen beginnen. Dus zorg dat uw duiven er klaar voor zijn als het seizoen begint, dus de noodzakelijke entingen zijn gedaan en het voer is aangepast aan de omstandigheden. Doe ook nog even een keeluitstrijkje om het geel te laten controleren.

Tot slot / Nieuws van de SBD

De bekendheid van de SBD lijkt in een stroomversnelling te zijn gekomen. Dat blijkt onder meer uit het snel groeiende aantal bezoekers van onze website en het aantal nieuwe supporters dat zich dagelijks aanmeldt. Ons streven om in 2026 de eerste mijlpaal van 1.000 supporters te bereiken, lijkt daarmee een realistische doelstelling.

Aan deze groei hebben met name de lancering van ons nieuwsbulletin *Vlucht naar de Toekomst*, de digitale bibliotheek, de helpdesk en de pagina *Vraag en Aanbod* bijgedragen. Ook andere onderdelen van de website mogen zich in toenemende belangstelling verheugen, zoals de pagina met onze mentoren, de artikelen in de kennisbank, de foto-impressie van onze activiteit van 18 oktober, de pagina *Basis Duivensport* en de bijdragen van Willem Mulder.

Vlucht naar de Toekomst

Met in het eerste kwartaal na verschijnen al gemiddeld tussen de 1.000 en 1.500 lezers per maand kunnen we wel stellen dat ons nieuwsbulletin *Vlucht naar de Toekomst* een succes is. We ontvangen regelmatig positieve reacties en waardevolle suggesties. Blijf daar vooral mee doorgaan! Hoe meer we horen waar behoefte aan is, hoe beter we daarop kunnen inspelen.

Digitale Bibliotheek

Op 5 februari 2026 is de digitale bibliotheek online gegaan. Momenteel staan er tien boeken op het platform. Het is de bedoeling om elke twee weken een nieuw boek te plaatsen. Daarnaast liggen er nog tien gedigitaliseerde boeken klaar om te worden toegevoegd. Ook beschikken we over vier boeken die nog gedigitaliseerd moeten worden, waarvoor inmiddels toestemming is verkregen.

Inmiddels hebben zich 215 supporters geregistreerd als bibliotheekgebruiker, waarvan ongeveer de helft de bibliotheek al één of meerdere keren heeft bezocht. Naarmate er meer boeken beschikbaar komen, zal er voor steeds meer supporters en donateurs iets van hun gading tussen staan. U kunt zich eenvoudig registreren via de website met behulp van de blauwe knop en vervolgens regelmatig controleren of er iets interessants voor u bij staat.

Vraag en aanbod pagina

Op 10 maart 2026 is onze Vraag- en Aanbodpagina online gegaan. Onder de naam Zoekertjes kan elke liefhebber alles uit de duivensport vragen en aanbieden. Dit kunnen duiven zijn, maar ook hokken en andere attributen, evenals diensten. Het is echter geen verkooppagina; alleen duiven, artikelen en diensten die gratis worden aangeboden, kunnen worden geplaatst.

Er wordt best al veel op deze pagina gekeken en ruim 100 liefhebbers hebben via Facebook aangegeven het initiatief te waarderen. Tot nu toe zijn er echter slechts drie advertenties geplaatst. Daaronder bevond zich een aanbod van eieren van een zeer goede Belgische liefhebber. Deze eieren zijn inmiddels bij een herstarter terechtgekomen. De start is dus in ieder geval positief.

Helpdesk

De Helpdesk wordt nu het vliegseizoen aanbreekt uiteraard iets vaker geraadpleegd dan in het stille seizoen. Het handmatig op de website plaatsen van de antwoorden is arbeidsintensief, dus wordt niet consequent gedaan, maar de meeste vragen met antwoorden staan op de website. Marten van Urk buigt zich nog over een technische oplossing zodat de vragen en antwoorden automatisch op de website worden geplaatst. Het probleem is het anonimiseren in verband met de privacywetgeving.